

день, дошълъ единъ день при Аполлона цѣль облѣтъ въ слъзы. Аполлонъ непрѣмысленно ся за-  
 клялъ въ Стиксъ, че ще направи всичко за да го  
 утѣши. Фаетонъ поискалъ отъ него да му остави  
 само единъ день да води колесницѣ-тъ му. Аполлонъ,  
 завръзанъ по клятвѣ-тъ си, неволно пристанѣлъ; нъ  
 неопытность-та на новый водачъ, изврѣхла кола-та  
 отъ обыкновенный имъ пѣтъ, та изгорилъ земь-тъ.  
 Юпитеръ го растрѣснѣлъ и врѣлилъ въ Ериданъ,  
 рѣкъ у Италиѣ. Тая приказка е поетическо въспо-  
 минаніе за еднѣ сушѣ, коя-то щѣла да опустоши  
 земь-тъ въ едно одавнашно врѣмя.

Само това не было грыжѣ-та, коя-то ѣла оте-  
 ческо-то сръдце на Аполлона. Ескуланъ, кого-то до-  
 былъ отъ нимфѣ Коронисѣ и кого-то былъ научилъ  
 на лѣкарство, и той быде растряснѣтъ съ грѣмъ отъ  
 Юпитера, зарадъ зачто-то былъ съживилъ Главкуса  
 Миносовый сынъ, и Фезеевый сынъ, Иполита. Апол-  
 лонъ, въ отчаяніе-то си, отмѣстилъ си на Циклопы-  
 ты, кои-то были исковали грѣмовѣ-тъ стрѣлъ; нъ  
 кога ся оплакалъ Вулканъ за другары-ты си, Апол-  
 лона испѣдили отъ небе-то.

Аполлоново прѣбываніе на земь-тъ.

Въ врѣмя на изгнаніе-то си на земь-тъ, Апол-  
 лонъ былъ доктанъ да пасе стада-та на Адмета,  
 Тесалійскый царь. Той свирилъ съ свиркѣ-тъ си та  
 ся тѣшилъ въ злочестіе-то си. Меркурій му открад-  
 нѣлъ самострѣлека и стадо-то, и така му умножилъ  
 злочестіе-то. Само свирка-та му останѣла. Богъ Пана  
 и Сатиръ Марсіасъ дръзнѣли да ся надсвирватъ съ  
 него. Прьво-то надсвиряніе съ свиркѣ станѣло въ  
 Фригіѣ, и царь Мидасъ, кой-то не отбиралъ добръ